

Twenne mycket wackra

W i s o r.

Balladen och Romansen.

Alonzo den Tappra och Elén Imogine.

En Krigsman så bård och en Fröken så grann,
De suto tillhop i det gröna.
De sågo med ömma begär på hwarann.
Alonzo den tappra, — så kallades han,
Och hon, Imogine den Fröna.

"Ack!" suckade han, "ack, i morgon jag går
I fremmande länder att strida.
Snart rinnet för mig mer ej saknadens tår,
En rikare friares belöning du får,
Och han får mitt rum wid din sida."

"Tyst, gromme! Tyst, gromme!" war Imogines svar,
"Och upphör att orätt mig göra!
"Den heliga Jungfrun till vittne jag tar,
"Att, lefwer du; dö du; — min hand, mina dar
"Blott dig — eller ingen, tillhöra."

"Om nånsin begärets och sáfångans bud
"Mig från min Alonzo förleder;
"Mitt bögmöd, min falskhet, dem straffe då Gud!
"Din wälnad hos mig, i min brudliga frud,
"Då sätte sig, — forðre tillbaka sin brud,
"Och ryckte i grafven mig neder!"

Den tappra sig stet från den Fröna i gråt,
Och drog till de heliga landen;
Wen knappt ärets tider solst skarfwet åt,
Så kom en Baron, uti lysande ståt,
Och tilböd åt Imogine handen.

Hans künker, hans guld, hans förledande stid
Snart kommo dess eder att wackla.
Han störde dess hjerta, han tjuflade dess blick,
Dess flyktiga hjerta i snaran han fick,
Och snart ländes brölloppets sackia.

Och nu hade Presten wälsignat vårt par;
Men dracks ur det guldprödda hornet,
Och bordet sitt öfwerflöd swigande bar,
Och löjen och skämt gäfwos lif åt en hwar,
När — tofslaget dånar från tornet.

Då, hos Imogine, först med håpnad blef spord
En främmande sitta obuden.
Drörlig han satt, utan lif, utan ord;
Hans ögon ej wändes kring gästler och bord,
Han hade dem spända på bruden.

Hans hjälmhatt war sluten, gigantisk hans längd,
Hans rustning war svartgrå, som jorden.
All fröjd wid hans son är ur högtiden trångd,
Och blå brinner lågan från lampornas mängd,
Och hundarna fly under borden.

Med tystnad och rykning en hwar honom ser.
Af skräck sitta gästerna stela.
Till slut sade bruden med böfwan: "Jag ber:
"Käll, tappre Herr Riddare, Stormhatten ner,
Och wärdes wälsignaden dela!"

Hon tystnar, och Riddaren, som bruden befallt,
Lät hjälmen från hufwudet falla.
Men Gud! hwilken son! hwad förfärlig gestalt!
Hwad ord måta håpna'n, som rå'r öfwer allt —
En dödsfalle wisas för alla.

Och upp sprungo alla med skräckfulla rop,
Och sasa och wåmjelse lände.
Af rofliga maskar en slingrande hop
Kröp ut och kröp in, genom tinningens grop,
När spöket till bruden sig wände.

"Se upp! känn Alonzo!" war wålnadens ljud,
"Kördräber! mins dina eder!
"Ditt högmöd, din falskhet, dem straffar nu Gud!
"Min wålnad hos dig, i din brudliga frud,

"Nu sitter och forbrar tillbaka sin brud,
"Och ryder i grafwen dig ned."

Ein arm kring den håpna nu lindade han;
Förgäfwes dess jemmer man börde.
Och fort med sitt rof, genom jorden förswann.
Ej någonsin åter man Imogine fann,
Ej spöket, som henne bortförde.

Snart dödde Baronen, och alltför'n dess stott
Stått öde i längliga tider;
Iv sagorna säga, att Imogines lott
Är der, att, till ewiga straff för sitt brott,
Begråta det öde hon lider.

Hwart år föra gånger hon syns der igen,
När midnatten spännt sina wingar;
Med bröllopsbrut frud hon då wisat sig än,
Och skriker, när benrangel-riddaren i den,
Kring dånande golf henne swingar.

Kring dem dansa spöken med rofliga skäl,
Som blod utur dödsfallar dricka,
Och stöta tillhop hwar sin multnade bäl,
Och tjuta: Alonzo den tappre, din skäl!
Och skäl för din trolösa flicka.

Gref Ulmar den starke och skön' Rosamund.

I nejden af Neustoll, der Wattowas wäg,
Sig wilde öfwer klipporna wälta,
I Riddaretiden ett bergfäste låg,
Derömbt för sin prast och för härnaders tåg,
En uråldrig stamborg för hjeltar.

På wårdtornet plågar, som landtsolket tror,
En ande så oroligt illa.
När elarne flödas, när wår-sippan gror,
Beständigt han der ibland stormarna bor,
Will hwila, men får icke hwila.

Mot klostret i dalen han vänder sin syn,
Och bedjande armarna sträcker:
Så klagande tränger hans rop emot Kon
I natten, som hvilar på fogarnas bryn,
Och grafvarnas hemlighet täcker.

Gref Wolmar den starke, i lifstiden war
Det frejdade namn, som han burit.
Ej Presten wälsignat ett wärdare par,
Sen skon Rosamund ifrån altaret bar
Den trohets-ed hon honom swurit.

Men hastigt, till lågan kring Rödarnes fält,
Ett krig sig förhärjande tänder;
I håren de krigslurar alla så gällt
An hade ej Wolmar i svetsen sig ställt
Att strida för Måla och Länder.

En smärtande aning i hjertat han bar,
När kätthropet upp honom väckte
Han tänkte med oro på kommande bar:
En underföda ring af sitt finger han drar
Och den åt den älskade räckte.

"Wå", suckade han med en klagande röst,
"Vi se hvarann tvärlige åter!
"I stridernas fara mig unna den tröst,
"Att du detta wärdeken bär på ditt bröst
"Till dess du mitt dödsfall begråter."

"Ne Wolmar," hon snyftar, "i lust och i nöd,
"Skall jag denna pant hos mig ädamma;
"Och, om jag den lemna i lif eller död,
"Må himlen förwandla till stenar mitt bröd,
"Till blod hvarje drop jag vill edamma!"

Bid borggårdens port, under sorgligan lind,
Han sist sitt farväl henne tänkte;
Han tryckte en kys på den bleknades kind,
Och såg — liksom härlig rock bort af en vind,
Från blomman, dit upp han sig sänkte.

Ej striden, ej segren, ej brynlor och swärd
Kan älskarens lednad förjaga,
Af kärlekens oro är Wolmar förtärd;

Snart svartsjukan ser i sitt garn honom snårb,
Och syndar att honom bedraga.

Ung Fridolin skonast bland ungsvenner war,
Och länge han älsat hans maka.
Men Wolmar en mistro till Riddaren bar;
En längtan, en oro i hjertat han bar
Att Rosamunds trohet bewaka.

Så ensig på stottet går skon Rosamund,
Af saknaden tårar och af sorgen:
Hvem räknar hvar klagan, som flör från dess mund,
Hwar orella dag och hwar bortgråten stund,
Förtälen på ödsliga Dorgen?

Tills aftenen kommer, jemt stirrar dess blick
Att neiden, der Wolmar sågs bida.
Hon lyfter den ring hon wid affskedet fick,
Och kallar så ömt på sin Wolmar som gick,
För äran och henne att strida.

En gång, när i öppnade fönstret hon satt
En korp sig förbi henne swingar;
Knappt lägger hon tankfull ifrån sig sin hatt,
Kör'n foglen med gliriga skor får den satt,
Och slygtar på stände wingar.

Hon vred sina händer och klagande lopp,
Och älskarens wärdeken saknar.
Hitt återfå ringen hon äger ej hopp —
Så grusligt ur dwalan en skendöd far opp,
Som instångd i grift-choret wagnar.

Och långt till en fogtät och obebodd trakt,
Den glirige korpen ses ila;
Men just der den stannar, har trött af en jagt,
Sig under en ek unga Fridolin lagt,
Att efter dess mödor sig hwila.

Den unge, upplågad af länstornas brand,
En brud sig af himmelen beder;
Han önsade leda af kärlekens band —
Och nu på den bedjande ynglingens hand,
Släpps ringen af roffogeln neder.

Till Morgon så tankfull han hem sig beger.
Och der, under sorgliga linden,
I åsyn af månan han sätter sig ner,
Så aningsfullt döster på ringen han ser —
Och tårarna badade kinden.

Han djupt sig förtjurar i drömmarnas land,
Och börjar på underverk tänka.
Han tror, att en Ande, i kärlekens brand,
Så underbart lemnat den ring i hans hand,
Som sjelf hon ej honom fått tänka.

Sen ringen han fäst wid sin Niddare-led,
Han suckar: "Ack! hvarför dig följa,
"Du Engel? O, blicka då blott på mig ned,
"En kys på din ring må besegla den ed,
"Att den Fall i döden mig följa."

Ja, dit hon dig följ! Gref Bolmar nu röt,
Och hastigt sprang fram bakom linden.
All svartskuggans eld utur blickarne röt,
En fräga kring gnistande tänderna stöt,
Och bleknad, som drifvan var linden.

Hans dunbrände slämma högt kallade hop
Hans lampor att sjettra den arma.
I vinden dö bort unga Fridolin's rop,
Ei röra hans tårar den hämdlystna hop,
Ei wille sig någon förbarma.

"Jag Fall, ryter Grefwen, ej släcka min hand,
"Ei uslingens blod vill jag tömma.
"Han tändt hos min maka sin brottsliga brand,
"Han stigit den husliga sällhetens band,
"I mågen imellan oss dömma;"

Och nu de en wildhåst framsöra i hast.
Dess jernsmidda sjettrar man lofar.
Wid swansen de binda ung Fridolin fast,
Och djuret styr bort med sin owana last
Och den emot klipporna krossar.

An Bolmar ej måttat sitt hämde-begär,
Nu söker han endast sin maka.
Hon önskar, hon fruktar en ankomst så lär;

Med tårar och klappande hjerta det är,
Hon ser honom komma tillbaka.

Han tror, då han finner i aråt henne sänkt
Att Fridolin gör henne smärta;
"Ack," säger han söfyllt, "den ring jag dig skänkt,
"Den har du wäl ofta med tårar besänkt,
"Och bär den wäl än wid ditt hjerta?"

"Wid återföreningens glädje gif den
"Som pant af din trohet mig åter,"
"Ack," snöftar hon, "du kan ej ta den igen:
"En kys råfwat bort den ifrån mig, min Wän,
"Och denna förlust jag begråter.

At ursinnig wrede nu stälsuwer hans kropp;
Ett ögonblick han sig besinnar,
Sen tog han på jettestark arm, henne opp
Och urp med den arma på wärdtornet lopp
Och stöt henne öfwer dess tinnar!

"Här," ropar han, "tag för den ed du mig bjöd,
"Den lön du dig sjelf welat gömma.
"Med ringens förlust har du tecknat din döb:
"Här himlen Fall skänka dig stenar till bröd
"Och blod till den dryck du sår tömma."

Då han henne släppte, så ångsligt hon qwed,
Men sen ingen jemmer man hörde,
To Himmelen bistod den arma, som led,
Och englarna buro så lätt henne ned,
Att knappast hon stenarne rörde.

Hon wakenar — och sig i ett bräddjup hon ser,
Och allt henne synes en gäta.
Med röstning hon mins, hwem som stött henne ner,
Men likväl, för Bolmar så ifrigt hon ber,
Att Gud måtte honom förlåta.

Sen sökte hon nunnors ofwäldiga strid
Och afswor, med blödande hjerta,
Den kärlek, med hwilken hon än war i strid.
Det roppte hon bar all sin öfriga tid,
Ei afunden ens kunnat swärta.

Så snart hennes öde i nejden är kändt,
Straxt Bolmar förnimmer med sasa,
Hvad mistag hans brottsliga wrede har tändt,
Hvad under som Himlen för Skulden sändt,
Och börjar att ursinnig rasa.

I härskåd och ofta till Klostret han går
Att för hennes fönster så waka.
När stormarne hwina, när åfregnet flår,
Beständigt i ånger och gråt han der står
Och der henne komma tillbaka.

Hon svarar, så ofta hans klagan hon hör:
"Din wilja har äfskilt oss twenne."
Rast äfskad, den sista beslut han ej flör,
Och så långt till heliga grafven han gör
En wallfart att återfå henne.

Allt sedan, hwar dag han så sorgsen gick opp
På wårdtornet, ensligt och öde;
Der måtte han tidens så långsamma lopp,
Som aldrig bröts af med det lugnande hopp,
Att Gud skulle mildra hans öde.

Så, följd af det straff, honom himmelen sändt,
Hans lifstid blott sålides af qwalen.
Den morgon när Rosamunds dödsfall blef kändt,
Man fann honom död, men med ansigtet wändt
Annu emot Klostret i dalen.

Och detta är Naden, som landtfolket tror
Hwar midnatt på wårdtornet lila.
När elarne flöslas, när wårslöpan gror,
Beständigt han der ibland stormarna bor,
Wila hwila, — men får icke hwila.